

«АФГАНСКАЯ СТАРОНКА» Ў БІЯГРАФІИ

Юрый Казлоў (на здымку) 11 тутага 1989 г. з калонай савецкіх войск пакінуў тэрыторыю Афганістана. Ён знаходзіўся там амаль паўтара года. За ўдзел у баявых аперацыях узнагароджаны медалём «За адвагу», а за ўдзел у вывадзе войск з Афганістана ўжо ў Савецкім Саюзе атрымаў ордэн Чырвонай Зоркі. Для яго тая вайна не проста старонка ў падручніку гісторыі, а памяць і боль. Служба на чужынне ў гарачай кропцы, бо навучыла цаніць сяброўства і даражыць кожным пражытым днём.

Да арміі Юрый скончыў Бычыхінскую сярэднюю школу, працаўваў на Невельскім заводзе «Метапіст». Праз год вырашыў паступаць у ваяннае вучылішча, але адказу на свой запыт не атрымаў, таму пайшоў вучыцца на вадзіцеля. Запісаўся ў клуб «ДТСАФ» у Віцебску, дзе прыгаў з парашутам. Служыцьтрапіў у паветрана-дэсантныя войскі.

– Нас адправілі ў вучэбку ў Фергану, а праз шэсць месяцаў, 9 кастрычніка 1987 г., самалётам даставілі ў Кабул, – кажа Юрый Уладзіміравіч. – З гэтага часу пачаўся «афганскі» адлік. Мая воінская спецыяльнасць – сапёр-разведчык. Мы праходзілі практику вядзення рукапашнага бою ў акопах, вучыліся ўмовам вядзення баявых дзеянняў на незнаёмай тэрыторыі. Потым пачалі выходзіць на сапраўдныя баявыя заданні і аперацыі, якія зредку абыходзіліся без здарэнняў. Усякае бывала: засады, абстрэлы, падрывы, Прыйходзілася мініраваць і размініраваць дарогі, суправаджаць калоны з грузамі, барты верталётаў і самалётаў. На малой радзіме, у Бычысе, бацькі з хваляваннем чакалі вестачак ад мяне. Пісаў, што ўсё добра, служба праходзіць нармальна, хаця на кожным кроку падсперагала небяспека. Цяжка перажываў страту баявых таварышаў. Там навучыўся цаніць сяброўства, рызыкуючы жыццем, ішоў на выручку, калі пагражала небяспека, дзяліўся апошнім глытком вады, якой пастаянна не хапала.

У сваёй першай баявой аперацыі, за якую атрымаў медаль «За адвагу», Юрый знаходзіўся з палкавой разведкай за 450 км ад Кабула. Даходзілі аж да мяжы з Пакістанам. Пайшоў на заданне ў студзені, а вярнуўся толькі ў красавіку, праз чатыры месяцы.

– Калі пачаўся вывад савецкіх войск, то сапёры-разведчыкі заўсёды былі на пярэдніх рубяжах: суправаджалі калоны, размініравалі дарогі, знішчалі міны, удзельнічалі ў засадах, – працягвае суразмоўца. – Да ўзнагароды ордэнам Чырвонай Зоркі мяне прадставілі яшчэ ў Афганістане, але атрымаў яго ўжо ў Саюзе, калі два з паловай месяцы даслужваў да дэмбелю ў 103-й Віцебскай дывізіі. Толькі ў Тэрмезе, куды прыбыла калона, зразумеў, што вайна скончылася, што цяпер я дома.

Пасля службы ў арміі Юрый працаваў у калоніі для непаўнолетніх у Віцебску, некаторы час – на тэлезаводзе, а зараз працуе на Быхаўскім вытворчым участку ГПКіЦС. Тут, у вёсцы, сустрэў сваю будучую жонку Галіну, якая прыехала працаваць у Быхаўскую школу. Стварылі сям'ю, выхавалі сына, які жыве і працуе ў Мінску, але не забывае бацькоўскі дом. У вольны час ветэран вайны любіць пасядзець з вудай на беразе возера, выбіраеца ў лес па грыбы ды ягады. З вясны да восені завіхаецца ў агародзе, даглядае сад.

– Іншы раз пераглядваю фотаздымкі, граматы, падпісаныя рукой М. Гарбачова, – нібы падсумоўвае вынік размовы Юрый Казлоў. – Захоўваю лісты ад камандзіраў са словамі падзякі ў адрас маіх бацькоў. Мы былі салдатамі і выконвалі загад Радзімы. Цяльняшка, берэт і кіцель для мяне застаюцца самымі шануемымі. Дэсант – гэта брацтва, заснаванае на мужнасці і адвазе. Баявы дэвіз дэсантнікаў «Ніхто, акрамя нас!» натхніе і зараз на самаадданую працу на карысць Радзіме. Усё, здаецца, склалася добра, толькі «афганскую старонку» з біяграфіі не выкінуць.

Галіна КАВАЛЕЎА